

ØSTEUIOPÆISK BØRNEHJÆLP

Transport nr. 41 til Rumænien 31 maj – 7 juni 2008

Cluj – Juco – Iasi – Voinesti – Lungani

Læsningen foregik fra vores lager i Rødekro torsdag 29 maj og varede hele dagen. Sættevognen var fra NH Trading og Niels Halkjær var chauffør. Alt planlagt kom med + nogle stole og lidt ekstra sække med tøj. Følgebilens min passat startede fra Kegnæs lørdag morgen 4.30, deltager var Peter Pihl Kegnæs, Tove Laursen Ribe, Jørgen Bach Schmidt Askov og Arne Lorenzen Kegnæs. Deltagerne har selv betalt følgebilens.

Turen gik over Berlin – Dresden – Tjekkiet – Slovakiet – Ungarn, vejret var dejligt og trafikken var lille, motellet i Abonoy blev nået 21.30.

Søndag morgen efter morgenmad fortsatte vi ved 8 tiden mod den Rumænske grænse som

hurtigt og let blev passeret kl. 11.15 Rumænsk tid. Vi kørte igennem Cluj og ud i landsbyen Sinnicoare som nu næsten er bygget sammen. Her ville jeg gerne besøge mine venner men begge familier var ikke hjemme, så vi kørte tilbage til Cluj og hen til Eva. Her kom Josef og lederen af drenge hjemmet ” Caminiul Nostru ” i Juco, han hedder Costache Ionut. Han er 26 år og har meget korte ben og skoene baglæns på, det er fantastisk han kan gå. Ved sidste transport havde jeg meddelt Eva og Josef at vi var nød til at læsse Juco`s ting af i Cluj, det var de indforstået med, men jeg havde fundet mange ting og det fyldte ca. 10 m³. Så vi drøftede forskellige muligheder. Jeg ringede til Niels og spurgte ham og han svarede: vi kører da bare der ud og læsser af. Stor tak til Niels, de blev meget glade. Vi aftalte at mødes ved bygrænsen mandag morgen kl. 8.45. Herefter lavede Josef donationspapirerne efter min anvisning. Josef inviterede som sædvanligt på aftensmad i hans hjem. Vi overnattede i Vasile`s hus, som sædvanligt, og rod er der stadig.

Mandag morgen lavede vi selv morgenmad hvorefter vi som aftalt mødtes med lastbilen

ved bygrænsen, vi kørte bag om byen og ned til hospitalet hvor Eva og Josef arbejder som laboranter. Niels havde sin kone Birgit og søn Jakob med. Hospitalet fik 2 hospitalssenge, 4 børnehospitals-senge, 1 leje, 1 bord, nogle reoler og 15 stole.

Filiantrop fik 53 kasser tøj, 4 kasser briller, 2 stole, 3 kasser sygeplejeartikler, nogle bækkener, 3 toiletstole, 1 vægt, 5 gangstativer, 5 badebænke og 5 kørestole. Josef læssede deres ting i deres trailer. Hospitalets direktør kom ud og takkede for donationen og spurgte efter madrasser og flere borde. Eva tog fri og kørte sammen med lederen af Juco med ud til landsbyen Juco ca. 20 km uden for centrum af Cluj. Dreng hjemmet fik 5 lænestole, 1 2 pers. sofa, 6 borde, 1 pc bord, 1 skrivebord, 1 kontor skab, 25 stole, 4 senge med madras, 12 kasser køkkenting og porcelæn, 1 kasse gardiner, 9 kasser sengetøj og håndklæder m.m. Lederen Costache var meget glad for tingene og Eva var meget glad på deres vegne. Jeg spurgte om der var ting de kunne bruge mere af, det var der, værktøj og have redskaber kunne de også bruge. Vi tog afsked med dem og fortsatte mod Botosani, jeg havde håbet at vejen var færdig men det var den ikke. I Vatra Dornei drejede vi fra og kørte over til vandkraft søen og over Tirgu-neamt, Pascani, Tirgu Frumos. Vi var i Iasi kl.21.20, vi kørte direkte til restaurant Bolta Rece for at spise. Vi indlogerede os på Hotel Continental.

Tirsdag morgen kl. 7 fik vi morgenmad hvorefter vi kørte ud af byen mod Tirgu Frumos. 13 km fra Iasi stoppede vi ved skolen i Letcani, jeg havde forgæves forsøgt at ringe til Direktør Mihaela men hun svarede ikke. De ventede os så alt var ok. Vi

fortsatte ud til landbrugsskolen "Haralamb Vasiliu", de har fået møbler på de sidste 2 transporter. Niels var kommet om aftenen og de sad på direktørens kontor, vi fik en hurtig kop kaffe sammen med dem. Aflæsningen gik hurtigt der var mange hjælpere, de fik 28 skoleborde, 28 stole og 1 kateter. De var glade for møblerne for de havde kun fået penge til renovering af bygninger, så de ville gerne have mange flere møbler. Vi kørte tilbage til Letcani, vi holdt ud foran skolen på den stærkt trafikerede vej og læssede af. Direktøren var nu kommet og hun skaffede straks nogle glade hjælpere. Vi havde ca. 30 m³ til dem, de fik 103 skoleborde, 164 stole, 6 kateter og 2 basketball net som de var meget glade for. Direktør Mihaela viste os de klasseværelser som møblerne fra sidste levering stod i. Jeg viste børnene at hvis de vendte bordet rigtigt kunne de hænge stolen op når de gik hjem, der var en del borde som måtte vendes. Mihaela blev forklaret at det var vigtigt at hun anvendte de rigtige bordhøjder til de forskellige klasser, hun noterede vores system og ville forsøge at anvende rigtigt. Jeg fortalte at vi nu havde leveret 1 klassesæt til 1. klasse og 1 klasse sæt til 2-4 klasse. Hun var meget glad for møblerne men ønskede en pause på 1-2 år fordi noget af skolen skulle renoveres, det lyder meget fornuftigt.

Omkring klokken 11 fortsatte vi igennem lasi og ud til Marternus (mor og barn hjemmet). Forstanderinde Magdalena Vicovan sendte straks pigerne ud for at bære tingene ind. De fik 17 kasser køkkentøj, 4 strygebrætter, 2 strygejern, 13 spisestuestole, 3 sofaer 8 lænestole 1 barneseng, 1 seng m. madras, 4 borde og 1 spejl. Derudover fik de 15 kasser tøj og måske ligeså mange sække, tøjet stod ikke på papiret da de ikke må modtage. Jeg spurgte om det ville give problemer når der var 20-25, det sagde hun nej til, men det var det, blev vi klar over, de er virkelig bange for at have tøjet i huset, da de har fået besked på at afvise tøjet. Marionela kom og tolkede, hun fortalte at hun havde fået nyt arbejde et andet sted og hendes job var ubesat. De havde kun 6 piger nu og deres lager er nu overfyldt, så måske kan de først modtage næste transport til foråret, men de vil gerne modtage igen. Efter kaffe og lidt hygge snak fortsatte vi kl. 13.15 mod Voinesti. Vi stoppede ved den nyrenoverede børnehaven men her var der ingen. Jeg bad Niels vente

og kørte så hen til skolen. Jeg spurgte direktør Liliana om møblerne skulle leveres i børnehaven eller på skolen. Hun ville gerne modtage dem på skolen og det var jeg meget godt tilfreds med fordi børnehaven var ikke helt færdig, jeg var også bange for at håndværkerne ville svine møblerne til og det ville være synd. Rumænske håndværker er gode til at svine, man overdækker ikke og passer ikke på, det er ikke dem som skal gøre rent. Da de i Jakob's skole, hørte han skulle til Rumænien, kom de med lidt tøj og legetøj som han fik med. Vi spurgte Liliana om hun ville have tingene i Voinesti eller Lungani. Jakob læssede det af i Voinesti.

Børnehaven i Voinesti fik 72 børnehaven borde, 95 stole 8 kasser legetøj og 45 kasser/ sække tøj. De små børn som bar møblerne ind var meget ivrige og glade det var en stor glæde at levere tingene til dem, Jakob var også en ivrig aflæsser og en glæde for mig at han var med, tak Jakob. Direktør Liliana og Engelsklæreren kørte med lastbilen de sidste ca. 5km støvet grusvej ud til landsbyen Lungani, Niels vendte sættevognen og holdt ved vejen som går op til skolen, han kan ikke køre der op. Jeg havde bedt Liliana skaffe en hestevogn igen. Vi læssede tøjet af og ventede så på hestevognen og læssede skolemøblerne direkte på, der var flere læs. De fik 25 skoleborde, 25 stole, 1 kateter og 45 kasser/sække tøj Kl. 15.30 var sættevognen tom. Skolen inviterede på mad og drikke og vi hyggede os lidt. Liliana havde stadig nogle ønsker, det største fortalte hun først da vi kom tilbage til Voinesti. Hun kunne godt tænke sig et nyt varmeanlæg i Lungani skole, men hvordan skaffer hun pengene? Niels foreslog at hun kunne søge hos de danske firmaer som har

afdeling i Rumænien. Jeg opfordrede hende til at prøve at søge hos EU skole projekt. Jeg takkede Niels for turen og ønskede dem god tur hjem, ved 17 tiden forlod vi Voinesti. Om aftenen spiste vi på en udendørs restaurant.

Onsdag morgen spiste vi morgenmad kl. 8.30 hvorefter vi kørte mod Tirgu Frumos. I Buda stoppede vi og besøgte skolen, den fik skolemøbler i august 2007, vi talte med 2 lærer og rengøringskonen og så skolemøblerne. Desværre var direktøren ikke på skolen denne dag, hun var til eksamen på en naboskole og kunne ikke komme. Vi fortsatte og kørte mod Hirlau, undervejs så vi en kirke med udvendige kalkmalerier og ved siden af lå en skole, men den havde nye møbler kunne jeg se, så jeg gik uden at tale med nogen. I Hirlau stoppede vi ved "hjemmet" og mødte Victor og Sinacella, de har begge været i Danmark for at uddanne sig for nogle år siden. Hirlau har fået meget af os i tidens løb, men de må ikke modtage vores tøj mere, det er både de og jeg ked af. Den kvindelige tekniske chef som vi har haft et godt samarbejde med, er ikke ansat mere. Der er nu kun ca. 225 beboer, ca. 25 er flyttet hen på det nye beskæftigelses institution og bor nu oven på der. Næste stop var i Landsbyen Frumusica, da jeg kom hen til skolen kunne jeg se at de havde et projekt, de havde også fået nye vinduer, men nu var vi der så jeg gik ind for at se. Jeg kunne se de havde ny møbler men gik alligevel ind på kontoret og spurgte om hele skolen havde nye møbler. Det havde den, men direktøren var også direktør for andre skoler og der manglede de møbler, men de havde ingen penge til at købe for. Vores er gratis forklarede jeg, så hentede direktøren Engelsklæreren for nu måtte der ikke ske misforståelser. Jeg forklarede igen om Danske brugte skolemøbler og Engelsklæreren spurgte om jeg ville besøge den skole som manglede møbler, hun tilbød at tage med. Jeg vil se skolen, du må gerne tage med, men vi kan også køre selv. Hun tog med ud af en støvet grusvej ca. 4 km til landsbyen Storesti. Skolen har 200 elever i 2 bygninger, 1 klasseværelse var netop renoveret men de havde ingen møbler. Planen var at 7 klasse skulle være der, jeg kan kun tilbyde møbler som er 68 cm høje, de er til 4-6 klasse, kan i ikke flytte møblerne fra 5 eller 6 klasse og få Danske dertil. Det var ok, de ville gerne have 2 sæt m. kateter, de kunne også bruge 2 sofaer. Den anden bygning er ny og med elever fra 1 – 4 klasse, den er udstyret med 72 cm høje borde, standard i Rumænien, dumt system.

Til skolen var der også en meget gammel børnehave, direktøren håbede hun snart kunne lave et projekt og få en ny børnehave. Vi kørte lidt tilbage og drejede til højre ca. 2-3 fremme i Vladeni – Deal lå en større skole med flere bygninger. Den ældste bygning var der 2 klasseværelser med de bedste møbler fra de andre bygninger. De kunne bruge 2 klassesæt 68 cm høje med kateter også her ville de gerne have 2 sofaer. Vi fortsatte og drejede til venstre og kom lidt efter til Radeni her lå en skole måske 5-10 gammel, med 150 elever fra 1-8 klasse. De ville også gerne have 2 klasse sæt 68 cm m. kateter, tavler, sportsredskaber og 1 eller 2 sofaer. De har 5 klasseværelser og undervisning 2 gange dagligt. Engelsklæreren blev på denne skole og vi fortsatte ud til landevejen igen, i byen Balcescu fandt vi også en skole, det var en industri skole, der var påbegyndt renovering så vi vendte og kørte over Plugari hvor vi besøgte fru X borgmester, som sædvanligt blev meget glad for vores besøg. Hurtigt blev der serveret mad og drikke og der blev ringet efter sønnen for at tolke, det var en hyggelig time vi brugte der. I Sipote stoppede vi ved skolen som vi også har hjulpet, Jeg gik ind og fandt direktøren som også blev glad for besøget, skønt hun ikke havde tid da der var kontrol fra lasi. Også her kom der straks mad på bordet, maden var nok tiltænkt kontrollanterne men vi fik først. I Mich. Kogalnichiano stoppede vi ved skolen, da var klokken over 18 og de var gået hjem. Der var kommet et skilt om renovering af den gamle faldefærdige skolebygning så der er håb forude. Om aftenen spiste vi igen på den udendørs restaurant .

Torsdag efter morgenmad kørte vi ud til klosteret på bakketoppen, herfra forbi den sorte Ceauscescu boligblok i 5 etager, den er aldrig bygget færdig, men mange mennesker har alligevel boet i den og har haft bål på gulvet, derfor er den sort. Blokken er sidste sommer blevet rømmet og der er gitre for vinduerne og vagt på så der ikke er nogen som igen flytter ind. Vi kørte til landsbyen Ciurea, skolen her har fået møbler for ca. 2 år siden, men vi havde da ingen 1-3 kl. møbler. Jeg ville

se om de stadig manglede dem, men de har klaret det. Jeg har spekuleret på Varmeanlægget til Lungani skole og ringer derfor til Liliana og beder om et kort møde. Vi bliver enige om at mødes ved vores hotel og derfor kører vi dertil. Da hun kommer forklarer jeg hende at det også er vigtigt at finde ud af hvilket system der er bedst. Derfor beder jeg hende kontakte både Sipote skole og Mich. Kogalnichiano skole. Jeg ved at de har 2 forskellige og begge har lidt viden omkring EU-skoleprojekter. Hun får telefon nr. og vil kontakte skolerne. Nu vil vi spise lidt og finder en kaffe lignende restaurant. Herfra går vi på kirke besøg de 2 første er ortodokse og det er deres Kristi himmelfarts dag. Den 3 kirke er den nye katolske, den er låst, vi ser den gamle kirke og jeg forsøger at finde manden med nøglen til den nye. Det lykkedes og trods lidt sprog problemer er det et en spændende og flot oplevelse. I den lille kirke foran kultur slottet er der barnedåb, det oplever vi fra døren. Herfra går vi på grøntsags marked og fortsætter af de gamle gader tilbage til hotellet. Om aftenen får vi på Restaurant Bolta Rece besøg af Maria (pigen uden hænder) og hendes ven. I restauranten er der et selskab som fejrer Eminescu som var digter og døde i 1889. Selskabet består af digtere, forfattere, skuespiller og andre, de synger og holder taler og vi kommer næsten med i deres selskab, hyggeligt. Formanden kommer over til vores bord med et Engelsktalende medlem og undskylder et ældre medlems henvendelse til os. Jørgen forklarer at vi er Danskere og at det er min 46 følgebil tur til en transport, vi har bragt rigtigt mange skolemøbler til lasi. Det var et specielt målløst ansigt udtryk han fik og derefter sagde han tak for det.

Fredag morgen spiste vi hurtigt morgenmad kl.7 og startede på hjemturen som gik igennem den særprægede og skønne Bicz dal, det dryppede lidt en gang imellem men

ellers var det et godt kørevejr. Vi spiste vores indkøbte sandwich ved Lasu Rosu, den opdæmmede sø fra et jordskred i 1838 i 1000m højde, her stikker stadig trætoppe op over vandet. I cluj kørte vi hen til Eva, her var Josef som så fik de underskrevne donationspapirer. Turen fortsatte mod grænsen som igen hurtigt blev passeret, ca. 30 km inde i Ungarn spiste vi på vores sædvanlige restaurant dejlig wienersnitzel. Motellet i Abonoy blev nået lidt før kl.23.30 og vi sov hurtigt.

Lørdag morgen gik vi til morgen mad kl. 7.30 og kl. 8.20 forlod vi motellet, det havde regnet om natten og der kom nogle korte byger, det var igen et rimeligt køre vejr. Vi kørte igen igennem Ungarn – Slovakiet – Tjekkiet – Tyskland. Trafikken i Tyskland var meget lille så Rødekre blev nået 23.30 , her tog vi afsked med Jørgen og Tove. Turens længde var på 4886 km. Tak for fællesskabet og sangen.

Med venlig hilsen

Rumænien afdelingen
Arne Lorenzen
Kegnæs
Tlf. 74 40 52 47 – 40 86 52 47